„SĂ DĂM (totuși) CEZARULUI, CE-I AL CEZARULUI"

La o săptămînă după examenul de la Helsinki, unde Finlanda nu a putut evita înfrîngerea categorică administrată de tricolori (fie vorba între noi, cîți anticipau un asemenea scor?) cronicarului, fără să vrea, i se derulează în memorie etapele mai mult sau mai puțin neliniștitoare parcurse pînă la definitivarea 11-lui de bază.

O nouă formulă în apărare, un nou mijlocaș care să facă pereche cu Dumitru, o altă linie de atac, mai incisivă, în care doar Lucescu mai reprezenta o certitudine și atîtea altele se ventilau în presă, în ședințele de lucru ale Biroului federal. Bineînțeles, toate izvorau din grija atentă pentru a găsi formula cea mai convenabilă de echipă, în stare să ne pună la adăpost de orice surpriză. Angelo Niculescu, „timonierul corabiei tricolorilor" omul despre care un confrate a scris negru pe alb că a fost bîntuit de atîtea furtuni (de toate gradele și din toate direcțiile) n-a refuzat experimentele, a căutat fel de fel de soluții, ca pînă la urmă să se oprească tot la „nucleul mexican". Pe fondul acestuia, a căutat să dezvolte în mod și mai pronunțat spiritul ofensiv, reclamat cu insistență nu numai de presă ci însuși de obiectivul major pe care „operațiunea Helsinki" îl punea cu acuitate la ordinea zilei.

Cu toții cunoșteam bine valoarea extrem de modestă a fotbalului din „țara celor 1 000 de lacuri"; cunoșteam că sportul rege nu stă acolo pe fotoliul de rangul întîi și ca atare ar fi fost nu știu cum, să încercăm să punem un cît de cît semn de egalitate între cele două soccere. Nu! De acest lucru eram, majoritatea, absolut convinși. Să recunoaștem însă că atunci cînd joci în deplasare, indiferent ce valoare are adversarul, apar o suită de necunoscute. Plecînd tocmai de la o asemenea condiție a deplasării, inerent partida avea încă din start un caracter de dificultate. Judecînd altfel lucrurile, simplist, atunci era normal să nu mai facem atîta vîlvă în jurul partidei de la Helsinki, să nu mai punem chiar așa de multe subiecte în discuție în perioada pregătitoare a partidei. Nu ne-ar fi rămas decît să facem o treabă extrem de ușoară și la îndemîna oricui: să fi pus cuminți capul pe o pernă, să fi trimis în Finlanda o formație oarecare, de parcă finlandezii, săracii, abia așteptau să ne invite să le perforăm poarta cu atîtea goluri cîte ne-ar fi fost necesare ca să echilibrăm balanța golaverajului.

Să lăsăm totuși glumele la o parte și să subliniem încă o dată că naționala și conducerea ei tehnică, în ciuda diversităților de opinii apărute după primul examen al sezonului, și-au făcut pe deplin datoria, așa căznit sau necăznit. Ea a învins același adversar cu un scor identic celui realizat de reprezentativa Cehoslovaciei. Amintiți-vă că actualul lider al grupei I a înscris ultimele două goluri în min. 83 și 90. Deci, se putea foarte bine ca Cehoslovacia să rămînă doar cu ceea ce realizase în prima repriză (adică cu 2—0) și probabil că într-un asemenea caz victoria reprezentativei noastre la Helsinki ar fi căpătat alte dimensiuni. Așa este în fotbal, totul este posibil...

Fără a încerca o supraevaluare a victoriei reprezentativei, fără a îngroșa cu atribute răsunătoare meritele ei și, bineînțeles, neîncercînd a minimaliza și bagateliza lucrurile, nu putem ocoli ceea ce este drept să remarcăm: *munca tenace depusă în această partidă, seriozitatea tuturor tricolorilor și a conducerii tehnice în efortul de a menține intacte sau de a spori și mai mult, dacă vreți, șansele noastre de calificare în turneul final al prestigioasei competiții fotbalistice rezervată bătrînului nostru continent.* Dacă am putea să punem în balanță realizările tehnico-tactice, individuale și de ansamblu, din partida de miercurea trecută și lipsurile apărute pe parcursul întîlnirii, fără îndoială că proporția ar fi în favoarea reușitelor.

Și dacă așa stau lucrurile, atunci „Să dăm Cezarului, ce-i al Cezarului" și să apreciem *evoluția bună a echipei*, mai ales în prima jumătate a reprizei a doua, cînd s-au marcat golurile trei și patru, ca urmare a unui joc și unei gîndiri colective, ce a purtat amprenta acțiunilor în viteză, derutante, cu un înalt grad de tehnicitate, să apreciem dorința fierbinte a jucătorilor care nu și-au menajat de loc forțele în teren pentru a recupera diferența de goluri mult rîvnită, disciplina lor tactică și sportivă, elogiată de specialiști și de adversari.

În mod cu totul special, ne bucură faptul dătător de speranțe că *partida cu Finlanda a făcut să renască ambițiile și orgoliul „nucleului mexican"*, arătîndu-ne cu prisosință că cei călîți în „iadul Guadalajarei", în frunte cu veteranul Lupescu, nu sînt UZAȚI ȘI NICI PREA ÎMBĂTRÎNIȚI (n.n. Expresia aparține antrenorului Angelo Niculescu). Este de prisos să mai amintim greutățile obiective și subiective depășite (le cunoaștem cu toții) intervenite în perioada pregătirilor — forma slabă a unor jucători în campionat, accidentarea altora, suspendări, timpul foarte scurt al pregătirilor, determinat de cupele europene inter-cluburi etc.

Bucuria succesului n-a înecușat cu nimic mințile jucătorilor, ale antrenorilor; dimpotrivă, ei recunosc — realist — că pe stadionul din Helsinki au ieșit la iveală și unele nereușite, ezitări, imperfecțiuni, nesincronizări în angrenajul compartimentelor, că meciul cu Cehoslovacia este o mare piatră de încercare, dar nu imposibil de escaladat, că zestrea actualului lider al grupei — căruia i-ar conveni de minune un egal la București! — schimbă cu mult datele necunoscutei de la 14 noiembrie a.c.

Zilele trecute, Angelo Niculescu îmi vorbea sincer preocupat de următoarea întîlnire a reprezentativei române, meciul cu Finlanda rămînînd în amintirea lui doar în observațiile critice pe care și le-a notat cu creion roșu în caietul de sarcini imediate ce urmează a fi rezolvate. Cu calmul său imperturbabil, Angelo Niculescu făcea referiri concrete la *necesitatea îmbunătățirii presingului, la exploatarea cu maximum de eficiență a centrărilor în fața porții adversarului, la accelerarea ritmului de joc al atacanților, la găsirea drumului cel mai drept* și

Stelian TRANDAFIRESCU

(Continuare în pag. 5)

COMPORTAREA JUCĂTORILOR

RĂDUCANU: Atent ca întotdeauna, a stopat de două-trei ori, precis, în careul de 16 m., tentativa de gol a finlandezilor din prima repriză. În rest a șomat. Neglijent uneori în degajarea baloanelor necesare inițierii acțiunilor de atac.

SĂTMĂREANU: La început a făcut cîteva mici *erori* în fața lui Lindholm. Treptat și-a revenit stăpînind bine zona sa de acțiune. A urcat cu folos spre poarta echipei gazdă.

LUPESCU: Cel mai sigur apărător. A avut cîteva intervenții spectaculoase în fața porții lui Răducanu. S-a plasat excelent la golul al doilea, rezultat din acea lovitură de colț executată impecabil de Lucescu.

DINU: Vigilent și util în fazele de apărare, atît cît a fost solicitat. Anunță o ușoară revenire la forma sa obișnuită.

MOCANU: Roșcovanul Heikkilaa, ale cărei pătrunderi în atac se făceau din jumătatea sa de teren, i-a dezechilibrat de cîteva ori. După aceea, fundașul reprezentativei noastre a devenit autoritar și sigur în intervenții. A participat deseori în atac cu destulă reușită.

DUMITRU: Clarvăzător ca întotdeauna. Simț de anticipație, deposedări spectaculoase, pase precise. Mai puțin prezent în atac.

NUNWEILLER VI: În rapidă ascensiune de formă și într-o excelentă dispoziție de joc. După o scurtă perioadă cu mici ezitări în prima repriză, și-a dat drumul la joc. A „croșetat" cu balonul, a șutat periculos spre poartă, și-a servit coechipierii cu mingi utile.

LUCESCU: Pe linia vervei de joc manifestate în campionat. Etalînd tehnica marilor jucători, și-a ridiculizat adversarii, uneori cîte trei la număr. Nu știm ce fundaș de valoare l-ar fi putut ține! Oportun și precis în centrări.

DEMBROVSCHI: Rafinat la „un-doi"-urile realizate cu Neagu și Lucescu. Bine plasat în nucleul de la mijlocul terenului, unde se organizau acțiunile de atac, și în careul adversarului. Imprecis și neinspirat în șutul la poartă.

NEAGU: Muncitor în fazele care reclamau presing la adversar. Mult mai precis în acțiunile combinative și în pasele la distanță. Imprecis și neinspirat în loviturile la poartă.

IORDĂNESCU: Un debut cu multe promisiuni pentru viitor. Excelent plasat pentru a specula greșeala portarului Nessman, din care a rezultat primul gol. Dacă nu se accidenta, evident ar fi creat multe dureri de cap defensivei gazdelor.

TĂTARU: Deși s-a străduit mult și a alergat cu dorința fermă de a fi de folos liniei de atac, n-a putut însă depăși evoluțiile sale, puțin convingătoare, în echipa de club.

HELSINKI. „Secvență" din partida susținută de tricolorii noștri în compania naționalei finlandeze. Apărătorii echipei gazdă, în tricouri de culoare închisă, încearcă să destrame unul dintre atacurile jucătorilor români.

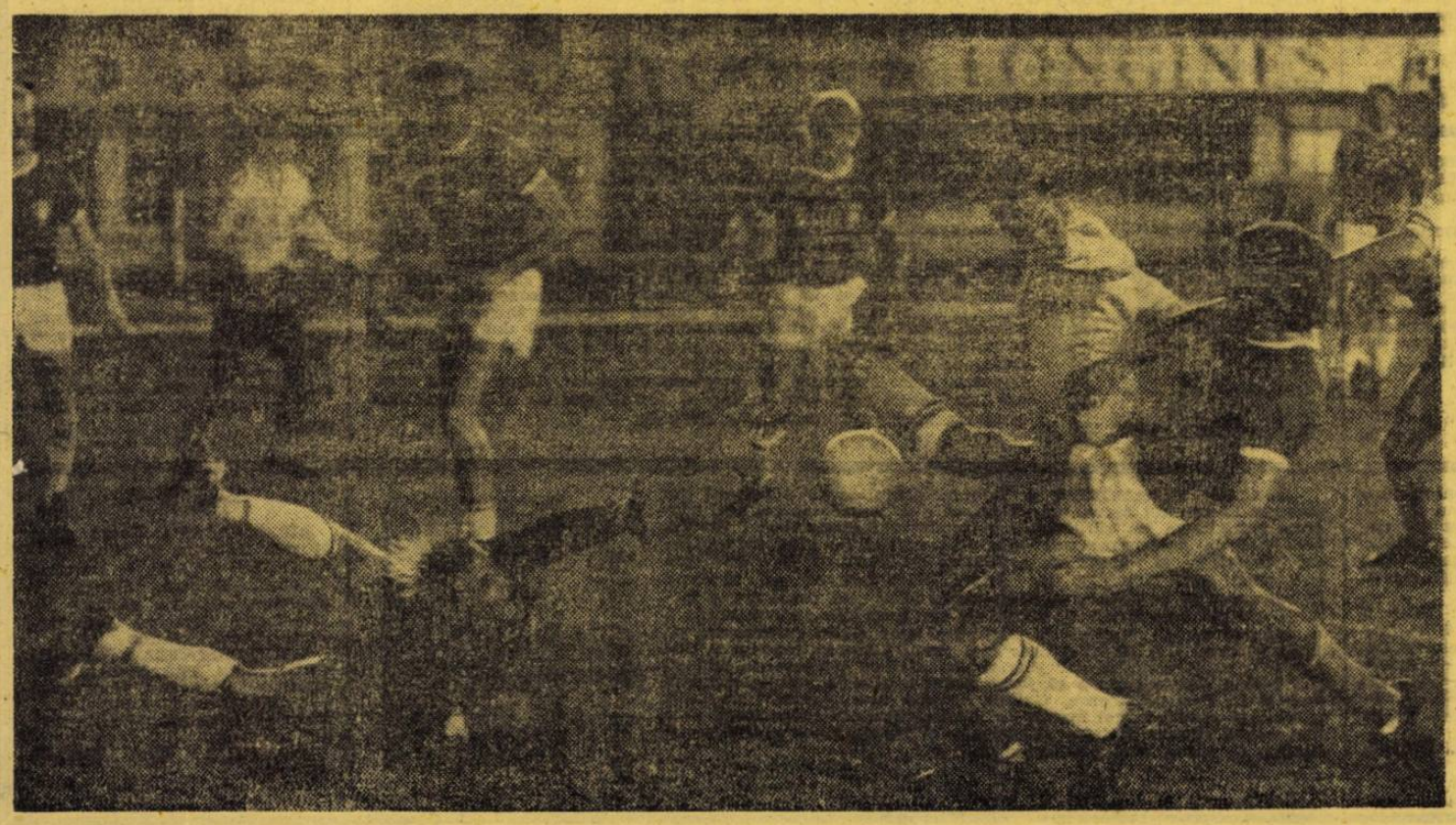

Carnet

O DRAMĂ

de EUGEN BARBU

Săptămîna aceasta s-ar părea că pentru noi, comentatorii, lucrul cel mai important ar fi nașterea noului cuplu: **Dumitriu II — Dumitrache**. Iată deci că regulamentele devin din nou pentru unii muma și pentru alții ciumă. În timp ce portarul **Politehnicii Iași**, Iordache, a fost dat dispărut pentru fotbal, cu ocaluri mari, **Dinamo** reușește să-l aducă lîngă Mops pe mult visatul constructor de la Brașov. **Misterul învăluie pricina**, cum se spune. Cum o fi reușit clubul bucureștean să obțină pînă la urmă dezlegarea lui Dumitriu II, noi nu știm. În orice caz, aș propune moldovenilor din Copou să-i dea dezlegare talentatului lor portar pentru o echipă din Iran sau din Zambia, să-l lase să facă un voiaj de cîteva săptămîni și pe urmă să-l recupereze ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Dacă ar fi să te iei după lecția **Progresului**, care și ea a reușit să-și recapete trei jucători proprii după ce a pierdut pe cel mai talentat din garnitură, eu i-aș ceda **Stelei** pe Costaș, pe Romilă II și pe Mărdărescu II pentru a-l căpăta înapoi pe Iordache. Operația ar fi inversă, ca la plecarea cosmonauților în spațiu, dar gîndiți-vă cîte avantaje ar prezenta... Întîi ar dispare mărul discordiei de la Iași, fiul antrenorului, pe urmă ieșenii s-ar salva de două prezențe care nu spun cine știe ce, și, final, l-am revedea pe cel mai talentat portar de după Răducanu. Să fie la mijloc o lucrătură a lui Rică? Să fi făcut **gărarii** vreo mișculație pentru a-l scoate din cursă pe concurentul nr. 1 la poarta națională sau, pur și simplu, cineva vrea să se răzbune?

Și dacă e așa de ce nu știm și noi? Pentru că mi se pare inadmisibil ca pentru unii toate paragrafele fixe, bătute în cuie ale unui regulament pe care l-am mai numit falimentar, să poată fi violate. Este de neconceput, indiferent de circumstanțe, ca un fotbalist de valoarea lui Iordache, din capriciul cuiva să fie uitat cine știe pe unde, fie și pentru motivul că-și face datoria față de o instituție pentru care avem cel mai mare respect. Să spunem că Iordache s-a jucat cu plecarea sa la armată, să spunem că a fost neserios. I s-a plătit și lui și clubului cu peste poate, e timpul să se termine cu revanșele, cu bețele în roate. Nu afirm că prezența lui va salva ceea ce pare sfîrcat definitiv la Iași, dar cazul în sine mi se pare revoltător. Punct.

Și-acum la drama propriu-zisă. Se pare că Mărdărescu, după minunea de anul trecut, trece printr-o dramă greacă terminată duminică cu sacrificarea propriului fiu care nici n-a mai apărut pe foaia de arbitraj. Vaci pertinente au situat degringolada ieșeană în bocancul fiului antrenorului. Și cu asta ce s-a rezolvat? Pe teren propriu, după alte meciuri pierdute, formația care mergea ca ceasul anul trecut a capotat pentru a doua oară. Huiduieli, puncte pierdute, discreditarea unuia dintre cei mai capabili antrenori pe care-i avem în fotbal. Nu știu ce se întîmplă acolo, nu sînt un admirator al lui Mărdărescu II și cred că acesta din urmă nu este cel mai rău jucător de pe terenurile din România. Dea Dumnezeu ca dispariția lui din unsprezecele ieșean să rezolve criza acută din Copou, dar mă tem că din nou se atenteză la salariul și cinstea unui antrenor, numai pentru că a avut curajul să se împotrivească boemiei și lipsei de disciplină, beției și absenteismului. Îmi vine greu să scriu ceea ce voi scrie mai la vale, dar o voi face. În locul conducerii ieșene, aș risca retrogradarea și aș da mînă liberă antrenorului să joace cu juniorii, cu niște puști aduși de pe dealurile din vecinătatea orașului, numai pentru a demonstra că lichelelor, pentru că aici trebuie să existe niște lichele, nu li se va face pe voie. Este ușor să dărîmi o echipă atunci **cînd tu intri pe teren și nu vrei să joci.** E mai greu s-o faci să strălucească pentru că asta cere seriozitate, dăruire la antrenament și riscul de a fi lovit oricînd. Îl cunosc pe Gil și știu că în ce-l privește nu va ceda. Aș vrea să afle că are sprijinitori și că nu trebuie să descurajeze. Cu toții sîntem convinși **că este lucrat cu măiestrie** de vechi călifari, care vor să plece la alte cluburi sau pur și simplu de oameni aflați la sfîrșitul carierei. Dar asta nu înseamnă nimic. La Iași trebuie salvată o idee. Destul cu Dobrinii dispăruți din ce în ce în propria lor irresponsabilitate. Dacă am ajuns să pierdem echipe întregi, lucrul trebuie să dea de gîndit. Oare Federația noastră nu are nimic de spus în toate aceste atentate la ordine și disciplină?